

Olemme kaikki iloisia, erityisesti me perustajat, seuran saavuttaessa ”miehen iän” vaikka kyllä kunnia kuuluu myös Vesikoitten aktiivisille naisillekin.

Olen lukenut seuran 30 ja 40 vuotis- historiikit ja kiinnittänyt muutamiin kohtiin huomioita, erityisesti seuran syntyyn ja perustamiseen liittyviin vaiheisiin jotka vuosien varrella joutuu usein ”unhon yöhön”.

Ammattisukellus oli hyvin tunnettua Pohjois-Kymenlaaksossa johtuen kasvavasta vesistö- ja teollisesta rakentamisesta. Niinkin varhain kun vuosisadan vaihteessa ”kaskisukeltajia” oli vedenalaisissa töissä Kymijoen mittavissa rakennuskohteissa.

1950- luvun puolenvälin jälkeen syntyi Suomeen uusi sukupolvi sukeltajia ”sammakkomiehet”. Tällöin kuusankoskelaiset veljekset Matti ja Raimo Suominen innostuivat hankkimaan Siebe Gormanin sukelluspuvut ja -laitteet vedenalaista harrastustoimintaa varten. Harrastustoiminnan lisäksi he putsasivat keväisin Kuusankoskella uimarantoja, etsivät veteen pudonneita perämooottoreita sekä auttoivat viranomaisia vesistöön kadonneiden etsinnöissä.

Meihin nuorukaisiin teki lähtemättömän vaikutuksen kun näimme Kymin voimalaitoksella ”kaskisukeltajan” tosi toimissa sekä Matin ja Raimon sukeltamassa Kymijoen rannalla.

1959 Matti sanoi isälleni, että he putsaavat ”Säkälän” uimarannan ja nyt Joukolla olisi tilaisuus kokeilla sukelluslaitteita ja sukeltamista. Tiedon saatuani ”bermunda” -shortsit leputtaen ajoin NSU mopedillani tapaamaan Mattia ja Raimoa uimarannalle.

Kun näin jälkeinpäin muistellen se ensi kokemus oli huikea. Siebe-Gormanin haitariletkulaite kokonaamarilla, jossa oli yksi ilmapullo teryleenihihnoilla.

Laitteen pukemisen jälkeen Matin neuvot. ”Kun Jouko menet veden alle niin aloita hengittämään rauhallisesti. Jos korvissa tuntuu tunkkaiselta niin nielaise, ja kun haluat liikkua, ala potkimaan räpylöillä.”

Vuosikymmen vaihtui ja näillä opeilla sukeltettiin Matin ja Raimon seurassa lähijärvillä heidän sukellusvarusteilla. Omien kavereitteni kautta tietooni tuli myös muita nuorukaisia, joita oli alkanut kiinnostaa Ahdin valtakunta. Usein tavattiin Mannerin baarissa kokemuksia vaihdellen. Vesa Harsikin taisi käydä kahvilla meidän kanssa.

Silloisissa tapaamisissa ei vielä pohdiskeltu yhdistyksen perustamista, oli vain joukko nuorukaisia joilla oli alkava yhteinen harrastus. Käytiin lähijärvillä, Virojoella ja Kotkan saaristossa sukeltamassa. Ilmapullot käytiin täyttämässä Voikkaan ”ilmatehtaalla”.

Sukelluslaitteet olivat sekava joukko AGA:n ja Siebe-Gormanin sekä Ruotsalaisia Air-Matic ja Poseidon -laitteita. Märkäpukuja sai Helsingistä Optomec-sukellusliikkeestä ”Majurilta”. Kantolaitteet ja pullopaketit oli monesti tehty itse.

Urheilusukellus, kuten harrastusta silloin kutsuttiin, oli kuusikymmenluvun alussa hyvin esillä APU ja SEURA -lehdissä. Myös Purje- ja moottorilehti julkaisi sukellusaiheisia artikkeleita.

Olimme aika lailla saman ikäisiä ja tuli aika suorittaa varusmiespalvelus. Itselleni oli alun pitäen selvää, että jos pääsen asevelvolliseksi Merivoimiin, niin haen sukeltajakurssille oppilaaksi.

Oli mukava yllätys, kun sitten samalle kurssille pääsi myös Pekka Eklund. Näin me kuusankoskelaispojat suoritimme sukeltajakurssin kunnialla ja pääsimme reserviin 1965.

Vapauduttuamme asepalveluksesta jatkoimme yhteistä harrastusta ja hankimme asiaankuuluvat sukelluslaitteet ja -varusteet. Harrastus oli kehittynyt ja harrastajia oli tullut lisää Pohjois-Kymenlaaksoon. Samoin Urheilusukellusliitto ry oli aktiivinen ja liiton asioiden yhdyshenkilö oli Pekka Lindfors. Sanottiinkin, että liitto on yhtä kuin Pekan salkku.

Matti ja Raimo Suominen olivat kehitelleet ajatusta perustaa vesihiihdon ja sukelluksen harrastajille yhteinen yhdistys Pohjois-Kymenlaakson Vesiurheilijat. Valitettavasti sukellus olisi tässä yhdistyksessä jäänyt taka-alalle, eikä vaatimustamme liittymisestä Urheilusukellusliitto ry:n jäseneksi hyväksytty. Ja niin valitettavasti meidän nuorten ja Matin sekä Raimon tiet erkanivat.

Urheilusukeltajaliitto ry:n osalta Pekka kannusti perustamaan uuden urheilusukellusyhdistyksen Pohjois-Kymenlaakson sukelluksen harrastajille. Asian edistämiseksi hän myös tuli tapaamaan minua henkilökohtaisesti. Tapaamisissa hän antoi opetusaineistona Ora Patoharjun kirjoittaman ”Urheilusukelluksen aakkoset” jaettavaksi sukeltajille.

Mannerin baarissa sitten lyötiin lukkoon päätökset ja alettiin valmistelemaan perustavaa kokousta.

Oma historiani Vesikoissa jäi kovin lyhyeksi kun pian perustamisen jälkeen menin Merivoimien sukeltajakoulun palvelukseen.

Edellä kirjoitetun historian aikajana on noin viisi vuotta ennen kuin nuorukaiset perustivat Sukellusseura Vesikot ry:n.

Kiitollisuudella ja ylpeydellä olen seurannut seuran kehittymistä.

Ystävällisin terveisin Jouko Askola